

[Finansministeren.]

og hvoraf Staten skulde overtage en Del, maaske det allermeste; det andet skulde vel Kommunerne overtage; men paa en saadan Maade, at man maatte forvente, at det ogsaa maatte gaa over paa Staten før eller senere; for det kan jo heller ikke hjælpe at læsse paa Kommunernes Økonomi i Øjeblikket. Der var endvidere Tale om, at Staten skulde overtage nogle Udgifter til Vejarbejder op til et Beløb af 25—30 Mill. Kr. Ganske vist lød det saa smukt, at det var kun en Overgang; Staten vilde senere faa disse Penge tilbage; men hvornaar det skulde ske, var der ingen Mennesker, der kunde sige noget om. Det vilde altsaa faktisk betyde, at Staten i alt Fald for en længere Aarrække maatte skaffe dette Beløb.

Det vil sige, at man dér diskuterede, tilsyneladende gravalvorligt, at Staten skulde tilvejebringe ca. 60—70 Mill. Kr., alene til disse Foranstaltninger. Jeg tror ikke, at den Slags Forhandlinger her i Rigsdagen fører til virkelige Resultater. Det maa man være klar over. Naar man ser paa og overvejer nøje, hvorledes Statens Forhold er, da vil man hurtigt indse Umuligheden af, at der kan opnaas Realiteter af saadanne fantastiske Forslag.

Saadanne Tanker, som af og til dukker op — jeg tør ikke sige herinde i Rigsdagen, for det tror jeg ikke —, men i hvert Fald i Rigsdagens Nærhed, som denne, at Staten paa en eller anden Maade har en Pligt til at overtage Betalingen af Prioritetsrenterne, hvis Folk ikke kan betale dem, maa jeg ogsaa stærkt advare imod. Det er ogsaa saadanne Ting, som enhver Rigsdagsmand, i hvert Fald, hvis han vil se Statens økonomiske Forhold efter, maa være klar over kun kan tilhøre Fantasiens Verden. Og i vanskelige Situationer som denne tror jeg, at der er i alt Fald een Ledetraad, som maa være fælles for alle Rigsdagspartier, uanset politisk Farve, og det er den, at man skal bevæge sig i Realiteternes Verden, ikke i Fantasiens.

Fra et af Oppositionspartierne, fra Venstre er dette Spørgsmaal om Statens Økonomi, i øvrigt blandet sammen med Valutaspørgsmaalet. Under Forhandlingerne i Landstinget forleden om de Forslag,

jeg netop har nævnt, blev det bl. a. fremført under den Form, at hvis ikke Statens Udgifter snart nedsættes, vil Kronen tyndslides. Ordet Tyndslidning lyder jo meget billedrigt, naar man taler om Kronens forringede Værdi; men selv et smukt Billede forandrer ikke Realiteten. Denne Sammenblanding af Spørgsmaalet om Statens Udgifter og Indtægter med Spørgsmaalet om Kronens Værdi og Muligheden for at holde Kronens Værdi er foretaget fra Venstre, saaledes som det viste sig dér i Landstinget, paa en Maade, som ikke har nogen som helst Realitet bag sig.

Jeg vil ogsaa gerne have, at man ikke sammenblander disse Spørgsmaal paa en Maade, som forvirrer det hele. Det, det drejede sig om i Landstinget, var dette, at der skulde gives Lettelser i Amtsskatterne, og saa maatte Statens Udgifter sættes ned. Det var jo en af de Ting, der taltes om. Hvordan det skulde ske, var der ingen, der talte om — jo, f. Eks. skulde de sociale Udgifter sættes ned, det blev i hvert Fald nævnt.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at saadanne Spørgsmaal om at omflytte Købeevnen fra den ene Del af den danske Befolkning til den anden Del af den har ingen som helst Betydning for Valutaspørgsmaalet, og enhver, der blander de to Ting sammen, vil ikke nogen Sinde være i Stand til klart at bidrage til Løsning af noget af Spørgsmaalene. Hvis man, for at tage et Eksempel, tager Pengene fra dem, der faar de sociale Tilskud, de alderstøttede eller de arbejdsløse eller lignende, og giver disse Penge gennem Skattelettelser til Landbrugerne, saaledes at de bliver i Stand til at betale de sidste Prioritetsrenter f. Eks., betyder det blot, at den Købeevne, som tidligere var til Stede hos dem, der fik social Hjælp, nu er til Stede hos nogle Folk, der har Rentekrav paa Samfundet, men den samlede Købeevne undergaar ikke nogen Forandring. Det er et rent indre Spørgsmaal, et Spørgsmaal om Fordelingen af Købeevnen indenfor Grupperne af det danske Folk, og Afgørelsen deraf har ingen som helst Betydning for Spørgsmaalet om, hvorvidt den danske Valuta kan holdes overfor Udlandet eller ej.

Saadan er det, og saadan maa det blive, og det forandres ikke, selv om man